

takýchto štátnych občanov tak, ako by podmienka tá bola u nich splnená, s druhej strany však likvidáciu prípadných nárokov dopusti až odo dňa, kedy štátne občianstvo bolo udelené.

Keďže žal. úrad vo shode s výkladom § 6 zák. č. 152/26, aký nss predpisu tomu dáva, právne účinky vychádzajúce z aktu udelenia čl. štátneho občianstva pripína len k tomuto dňu a keďže sťažnosť vôbec nenamieta, že za deň tohoto udelenia má sa pokladať — ako to žal. úrad v napadnutom rozhodnutí uviedol — deň, v ktorý složila štátoobčianskú prisahu a dôsledkom toho priznal žal. úrad sť-lke vdovskú penziu od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po složení sť-lkou štátoobčianskej prisahy — je výrok jeho vo shode so zákonom (srov. nál. Boh. A 8088/29). Je tedy táto námietka sťažnosti, opačný právny názor zastávajúca bezdôvodná.

Č. 8940.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: Vojenský gážista nemá proti státu nárok na náhradu ušlých úroků z platu, který mu byl vojenskou správou podle předpisů o tom platných zadržen.

(Nález ze dne 11. prosince 1930 č. 19.312.)

Prejudikatura: Boh. A 2649/23, 7104/28.

Věc: Ing. Stanislav Ch. v Brně proti ministerstvu národní obrany o úroky ze zadržených přídavků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-li, štábnímu kapitánu stavební služby, byl jako vedoucím vojenské muniční továrny v P. vyplacen za dobu od 1. ledna 1923 do 15. července 1923 stavební přídavek ve smyslu ustanovení věcného věstníku mno z r. 1923 č. 30 čl. 244 v částce 5.850 Kč. Výnosem mno z 15. prosince 1923 byl st-li za dobu v předešlém odstavci uvedenou povolen zvýšený stavební přídavek v celkové částce 8.400 Kč, avšak současně bylo vedení stavby vojenské muniční továrny v P. poukázáno, aby st-li priznané částky byly až na další ustanovení uschovány. Vzhledem k tomuto výnosu nebyl st-li jednak doplacen rozdíl 2.550 Kč mezi částkou na stavebním příspěvku jim vybranou a částkou, která mu výnosem z 15. prosince 1923 byla přiznána, jednak žádáno na něm, aby vyplacenou mu částku vrátil. St-l splatil pak celkem 1.800 Kč. K pozdější žádosti st-lově, aby mu zadržená částka 2.500 Kč a splacená částka 1.800 Kč byly vyplaceny a současně aby mu byly zaplaceny ušlé úroky z částky 2.500 Kč, povolilo zem. voj. velitelství v Praze, aby byla st-li vyplacena zadržená částka na stavebních přídavcích, s poznamenáním, že na výplatu úroků ze zadržené částky nemá st-l nároku.

Z tohoto rozhodnutí odvolal se st-l k žal. úřadu, dovozuje, že stavební přídavek byl mu neprávem zadržen a že mu přísluší nárok na ušlé úroky. Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovo odvolání z důvodu, že služební poměr st-le jako důstojníka k voj. správě je poměrem veřejnoprávním, pročež nelze otázku úroků ze zadržených nále-

žitostí posuzovati podle norem o. z. o. Zmíněné úroky nemůže voj. správa uznati, neboť není zákonného ustanovení, které by ji k tomu zavazovalo.

Stížnost do tohoto rozhodnutí uplatňuje nárok na úroky z částky 2.500 Kč jedině z důvodu, že zadržením částky té vzešla st-li škoda, rovnající se ušlým úrokům. Nss neuznal stížnost důvodnou.

Mezi stranami není sporu o tom, že stavební přídavky, jejichž část nebyla st-li dočasně vyplacena, byly součástí st-lových služebních požitků, na něž měl st-l nárok jako důstojník přidělený k vedení vojenských staveb na základě svého veřejnoprávního poměru ke státu. St-l neuvádí zákonného předpisu, o něž opírá svůj nárok na úroky ze zadržené částky oněch služebních požitků. Leč také nss neshledal, že by existovala nějaká veřejnoprávní norma, z níž by bylo lze dovoditi, že důstojník má proti státu, k němuž byl ve veřejnoprávním služebním poměru, nárok na úroky z oněch veřejnoprávních požitků, které mu nebyly vyplaceny v době splatnosti. Není-li však takové veřejnoprávní zákonné normy, nelze shledati nezákonnost v tom, že žal. úřad nevyhověl st-lově žádosti o přiznání úroků ze zadržené částky stavebních přídaveků.

Má-li snad st-l na mysli předpisy práva soukromého o náhradě škody, po případě předpisy o povinnosti soukromoprávního dlužníka, platiti úroky z prodlení, přehlíží, že těchto předpisů práva soukromého bylo by lze použiti pro poměr veřejnoprávní jedině tehdy, kdyby pozitivní zákonný předpis výslovně připouštěl takové použití předpisů práva soukromého na poměry veřejnoprávní. Takového zákonného předpisu se však st-l nedovolává a ani nss takového předpisu neshledal.

Č. 8941.

Četnictvo. — Zaměstnanci veřejní: I. Který úřad je příslušný, rozhodovati o žádosti četnického strážmistra, který byl disciplinárně ze služby propuštěn, o znovupřijetí do služby? — II. Má takovýto četník nárok na odpočivné požitky?

(Nález ze dne 11. prosince 1930 č. 19.313.)

V ě c: Vladimír N. v H. proti ministerstvu vnitra o znovupřijetí do četnické služby případně poskytnutí výslužného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Usnesením disc. komise zem. četnického velitelství pro Podk. Rus ze 14. listopadu 1924 byl st-l, četnický strážmistr, propuštěn ze sboru četnictva. Podle záznamu ve správních spisech bylo st-lovo odvolání z tohoto usnesení zamítnuto výnosem č. 10.104-13/25. Podáním ze 7. prosince 1927 obrátil se st-l na min. vnitra uváděje, že ze služby četnické, kterou konal od 4. listopadu 1922 do 3. března 1925, byl po disc. vyšetřování propuštěn pro nepatrný přestupek a žádal proto, aby min. vnitra jeho věc znovu prozkoumalo a po